

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 153/06
09.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж. I бр. 2418/03 од 29.12.2004. године, у седници одржаној 09.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж. I бр. 2418/03 од 29.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. 1. бр. 175/03 од 14.10.2003. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за поништај решења туженог под бр. 1701/01 од 15.4.2003. године којим је утврђено да је тужиоцу престао радни однос код туженог са даном 02.4.2003. године, као и захтев за накнаду трошкова спора за износ од 15.000,00 динара.

Пресудом Округног суда у Београду Гж. I бр. 2418/03 од 29.12.2004. године, преиначена је пресуда првостепеног суда тако што је усвојен тужбени захтев, поништено решење туженог под бр. 1701/01 од 15.4.2003. године, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 15.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. савезног ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст. 4. републичког ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем туженог бр. 10/65-1 од 15.3.2001. године одобрено одсуство без накнаде почев од 15.3.2001. године до истека мандата посланика у Скупштини СРЈ. Тужилац је био посланик у Савезној скупштини све до __. године, он се у даљем року од 30 дана од дана престанка мандата није вратио на рад код туженог, а после истека мандата тужиоцу је решењем Административног одбора Скупштине Србија и Црна Гора признато право на плату по престанку функција савезног посланика у трајању од годину дана све до __.2004. године. Побијаним решењем туженог од __.2003. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог са __. године, зато што се није вратио на рад у року од 30 дана од дана престанка мандата савезног посланика

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд усвојио тужбени захтев за поништај одлуке о престанку радног односа, уз разлоге које прихвата и Врховни суд Србије, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужилац је остварио право на мировање радног односа __.2001. године, за време важења Закона о радним односима ("Службени гласник РС", бр. 70/01), којим је у чл. 108. ст. 1. тач. 10. прописано да запосленом престаје радни однос независно од његове воље отказом уговора о раду од стране послодавца ако се лице изабрано на државну или другу функцију не врати на рад у року од 30 дана по протеклу времена за које остварује право на плату у складу са посебним прописима. Одредбом чл. 21. до 26. Закона о платама и накнадама савезних посланика у Савезној скупштини и о плата савезних функционера које бира и разрешава Скупштина ("Службени лист СРЈ", бр. 40/92), као и одредбом чл. 19. ст. 3. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, тужиоцу је као савезном посланику коме је престао мандат конституисањем институција државне заједнице Србија и Црна Гора, признато право на плату до испуњавања услова за пензију или решавањем његовог радно-правног статуса, а најдуже годину дана од дана престанка мандата, односно функције. То значи, да рок од 30 дана, према наведеном посебном пропису почиње да тече по протеклу времену у коме тужилац остварује право на плату, а не од дана престанка његовог мандата.

Решењем од 18.4.2003. године тужиоцу је утврђено право на плату по престанку мандата све до 31.3.2004.

године. У време доношења побијаног решења о престанку радног односа тужиоца код туженог са ____. године, није протекао законски рок од 30 дана јер се овај рок рачуна од протека времена у коме тужилац остварује право на плату. Зато је правилна оцена другостепеног суда да је незаконито решење о престанку радног односа, из разлога што се тужилац није вратио на рад у року од 30 дана од дана престанка мандата.

Без утицаја је ревизијски навод да тужени у време доношења побијаног решења о престанку радног односа није знао да ће тужилац остваривати право на зараду по престанку функције, јер је ово право за лица изабрана на државне или друге јавне функције законом прописано.

Врховни суд Србије је одлучио као у изреци, на основу чл. 393. ЗПП.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

вс